

Aesthetics of Emotional Expressions (Meypaadu) in the Epics of Bharathidasan

Dr. C. Divyabharathi, Assistant Professor of Tamil, Sona Arts and Science College, Salem, Tamil Nadu, India.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0001-0168-4454>

DOI: 10.5281/zenodo.18871872

Received: 02 August 2025, Revised: 22 September 2025, Accepted: 17 October 2025, Available online: 26 November 2025.

Abstract

Meepadu is the expression of human emotions. It expresses the state of mind that a person reaches in various situations at many levels. Tolkappiyar has divided this into eight meepadu namely, joy, crying, relief, sorrow, fear, pride, anger and anger. Based on this, this research article is based on the meepadu featured in Bharathidasan's epics. The epic is one of Bharathidasan's greatest works. Therefore, the lines expressing the eight types of emotions, which are meepadu, taking the three epics of Sanjeevi Parvatham as the core, the revolutionary poet and the heroic mother as the core, are essential for this article. Furthermore, lines from many literatures have been quoted for the epics to add to their specialness. That is, the lines of Tolkappiyar, Valluvar, Bharathiyar, Jayankondar and poet Vali are proof of Bharathiyar's lines. In our Tamil literature, the emotions of the meipadas are to praise a person for following a good path and to point out those who follow a bad path. In this, the first meipada, laughter, can be a way to express a person's happiness, but at the same time it can also be a way to hurt the minds of others. That is, it can also be a way to ridicule others. Among the eight types of meipadas, the meipada called laughter is based on the type of pleasure. Similarly, the laughter of a deceiver can be a way to hurt the minds of others in their suffering, misery and humiliation. As evidence of this, the scenes of Duryodhana laughing at Panchali in Bharathiyar's Panchali Svapadham are shown as evidence. Similarly, there is surprise in the pride that expresses the heroic state. Also, the feeling of fear naturally emerges when those who are stronger than oneself get angry. From these, we can see that these eight types of truths are related to each other in human life. If we know how to implement these truths at the right time as analyzed and presented by our Tamil sages, humanity becomes sacred.

Keywords: Aesthetics, Emotional Expressions, Epics, Bharathidasan.

References

- [1] Pavendar Bharathidasan. *Bharathidasan Kavitaigal*. Manivasakar Patippakam, Chennai – 600 018, 2005.
- [2] Puliurkesikan. *Kalingattupparani*. Pari Nilayam, Chennai – 600 108, 2009.
- [3] Thanga Pazhamalai. *Tirukkural Nayavurai*. Arulmozhi Veliyidu, Tirukkovalur - 57.
- [4] Dr. S. Ulakanathan. *Mahakavi Bharathiyarin Pancali Sabatam*. Mullai Nilayam, Chennai - 600 017, 2009.
- [5] Va. Ta. Ramasubramaniyar. *Silappatikaram Mulamum Uraiyum*. Tirumakal Nilayam, Chennai – 17.
- [6] Meiyappan, C. *Bharathiyar Kavitaigal*. Thenral Nilayam, Chidambaram - 608 001, 2010.
- [7] Kavignar Vaali. "Tiraiyisaippadal." *Riksakkaran* – Tiraiyippadam, 1971.
- [8] Mu. Ponnusami. "Sanga Ilakkiyattil Meyppadukal." *Aayvedu*, Chennai University, Year – 1978.
- [9] "Bharathidasan Padaippukalil Manitaneyam." Bharathidasan University, Year – 1990.

மலர் - 5, இதழ் - 1, கார்த்திகை 2056

இ - ஐ எஸ் எஸ் எண்: 2583-0481

[10] R. Tirupati Venkatasami. *Meyppadukal*. Valvanupava Katturaigal.

[11] Chandra Krishnan. *Nakai Ennum Meyppadu*. New Century Book House, Patippu Aandu 2006.

Author Contribution Statement: NIL.

Author Acknowledgement: Nil

Author Declaration: Nil

The content of the article is licensed under <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> International License.

பாரதிதாசனின் காவியங்களில் மெய்ப்பாடுகள்

முனைவர் ச. திவ்யபாரதி, உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
சோனா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, சேலம், தமிழ்நாடு, இந்தியா.
ORCID: <https://orcid.org/0009-0001-0168-4454>
DOI: 10.5281/zenodo.18871872

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மெய்ப்பாடு என்பது மனிதனின் மன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதாகும். இது மனிதனின் பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் அவன் அடையும் மனநிலையை பல நிலைகளில் வெளிக்காட்டுவதாக அமைகிறது. இதனை நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்ற எட்டு மெய்ப்பாடுகளாக தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ளார். அதன் அடிப்படையில் பாரதிதாசன் காவியங்களில் இடம்பெறும் மெய்ப்பாடுகள் குறித்து இவ்வாய்வுக் கட்டுரை அமைந்துள்ளது. பாரதிதாசனின் மாபெரும் படைப்புகளில் தன்னிகரில்லாத ஒன்றாக காவியம் விளங்குகின்றது. எனவே சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல், புரட்சிக்கவி மற்றும் வீரத்தாய் ஆகிய மூன்று காவியங்களையும் கருவாகக் கொண்டு மெய்ப்பாடுகளான என்ற எட்டு வகையான மன உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்தும் வரிகள் இக்கட்டுரைக்கு இன்றியமையாததாக அமைகிறது. மேலும், சிறப்புக்கு சிறப்பு சேர்க்கும் வகையில் காவியங்களுக்கு பல இலக்கியங்களின் வரிகள் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளன. அதாவது, பாரதிதாசனின் வரிகளுக்கு தொல்காப்பியர், வள்ளுவர், பாரதியார், ஜெயங்கொண்டார் மற்றும் கவிஞர் வாலி போன்றோரின் வரிகள் இங்கு சான்றாக அமைகின்றன. நம் தமிழ் இலக்கியங்களில் மெய்ப்பாடு உணர்வுகள் மனிதனை நல்வழி செல்வதை பாராட்டுவதாகவும் தீய வழியில் செல்வதை சுட்டிக்காட்டுவதாகவும் அமைகிறது. இதில் முதல் மெய்ப்பாடான சிரிப்பு என்பது மனிதனின் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் விதமாகவும் அமையும் அதே நேரத்தில் பிறர் மனதை துன்புறுத்தும் நிலையிலும் அமையும். அதாவது பிறரை ஏளனம் செய்வதாகவும் அமையலாம். எட்டு வகை மெய்ப்பாடுகளுள் நகை என்னும் மெய்ப்பாடு உவகையை சார்ந்து அமைகிறது. இதற்குச் சான்றாக பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதத்தில் பாஞ்சாலி குறித்து துரியோதனனின் நகைத்தல் காட்சிகள் அமைந்துள்ளதை சான்று காட்டுப்பட்டுள்ளது. அதேபோன்று, வீர நிலையை வெளிப்படுத்தும் பெருமிதத்திலும் வியப்பு ஏற்படும். மேலும், தன்னைவிட வலிமை மிகுந்தவர்கள் சினம் கொள்ளும் போது அச்சம் என்ற உணர்வு இயல்பாகவே வெளிப்படுகிறது. இவற்றால் இந்த எட்டு வகை மெய்ப்பாடுகளும் மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடையதாகவே விளங்குவதை அறிய முடிகிறது. இந்த மெய்ப்பாடுகளை நம் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் பகுத்து அளித்த வகையில் தக்க சமயத்தில் மேற்கொள்ள தெரிந்துவிட்டால் மனிதம் புனிதம் ஆகும்.

குறிப்புச்சொற்கள்: அழகியல், உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகள், காவியங்கள், பாரதிதாசன்.

முகவுரை

மெய்ப்பாடுகள் என்பது மனித உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாகும். இவை மனிதனின் உணர்வுகளையும், அவனது எண்ணங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு வெளிப்படுவதாகும். இவ்வகை மெய்ப்பாடுகள் தொல்காப்பியத்தின் அடிப்படையில் எட்டு வகைகளாக வரையறுக்கப்படுகிறது. இந்த மெய்ப்பாடுகள் மனித குணங்களை மனிதனுக்கு விளக்குவதாக அமைந்திருக்கின்றன. எனவே, தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றுள்ளும் மெய்ப்பாடுகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் பாவேந்தர் பாரதிதாசனின் காவியக்

பசுமைச் சூழல் பேணுவோம் பார்தனைக் காப்போம்

காண்க: <http://pandianeducationaltrust.com/-chenkaantal.html>

மலர் - 5, இதழ் - 1, கார்த்திகை 2056

இ - ஐ எஸ் எஸ் எண்: 2583-0481

கவிதைகளான சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல், புரட்சிக்கவி மற்றும் வீரத்தாய் ஆகியவற்றில் வெளிப்படும் மெய்ப்பாடுகளை ஆய்வு செய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும். இவைபோன்றே தொல்காப்பியம், திருக்குறள், கலிங்கத்துப்பரணி, சிலப்பதிகாரம், பாரதியார் கவிதைகள், போன்ற பல நூல்கள் ஆய்விற்கு உற்ற துணையாய் அமைகின்றன.

தொல்காப்பியர் வகுத்த மெய்ப்பாடு

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தில் ஒன்பது இயல்கள் அமைந்தள்ளன. அவற்றுள் ஆறாவது இயலாக மெய்ப்பாட்டியல் இடம்பெற்றுள்ளது. இதில் எட்டு வகையான மெய்ப்பாடுகளையும் நான்கு நான்கு வகையாக வரையறுத்து 32 மெய்ப்பாடுகளாகத் தொல்காப்பியர் அளித்துள்ளார்.

நகையே அழகை இளிவரல் மருட்கை

அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகை என்று

அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடு என்ப (தொல். பொருள், நூ. 1197)

என்ற நூற்பா வழி தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்தியுள்ளார். தொல்காப்பியர் கூற்றுப்படி சிரிப்பு, அவலம், இழிவு, வியப்பு, பயம், பெருமிதம், சினம், மகிழ்ச்சி என்று மெய்யின் வெளிப்பாடுகள் எட்டாக வரையறுக்கப்படுகிறது.

நகை

நகை என்பது சிரிப்பை உணர்த்தும் மெய்ப்பாடாகும். மற்றவரை இகழ்தல், இளமை, அறியாமை மற்றும் அறிந்தும் அறியாதது போன்று இருத்தல் இவை நான்கின் பொருட்டும் நகை (சிரிப்பு) உண்டாகும். இதனை,

எள்ளல் இளமை பேதைமை மடன் என்று

உள்ளப்பட நகை நான்கு என்ப (தொல். பொருள், நூ. 1198)

என்ற வரிகளில் தொல்காப்பியர் விளக்குகிறார். இதேபோன்று பாவேந்தரின் சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல் எனும் காவியத்தில், அனுமன் சஞ்சீவி மலையைத் தூக்கி வந்து இலட்சுமணரையும், படை வீரர்களையும் இன்னலிலிருந்து மீட்டெடுத்தக் கதையை இளவஞ்சி கூறிய போது குப்பன்,

குன்று பெயர்ந்ததென்று குப்பன் மனம் அழிந்தான் இந்நேரம் போயிருப்பார்! இந்நேரம் பேர்த்தெடுப்பார்! 'ஐயோ' என உரைத்தான்... பெண்ணான வஞ்சிதான் பின்னும் சிரித்து, இனி விழப்போவதையும் கேளுங்கள்' என்றுரைத்தான் (பாரதிதாசன் கவிதைகள்-சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல்)

என்ற வரிகள் அமைந்துள்ளன. இதில் நிகழ்வினைக் கேட்ட குப்பன் கதைக்குள்ளே சென்றுவிட்டான். இதை புரிந்து கொண்ட இளவஞ்சி அவனது அறியாமையைக் கண்டு குறுஞ்சிரிப்பு சிரிக்கின்றான். இது நகைத்தல் எனும் மெய்ப்பாட்டை உணர்த்துவதாக உள்ளது.

பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதத்தில், திரௌபதி சூதில் வசமானது குறித்து கௌரவர்கள் மகிழ்ச்சி கொண்ட நிகழ்வினை விளக்கும் வகையில்,

என் துயர் தீர்த்தா யடா! உயிர் மாமனே! ஏயளந் தீர்த்து விட்டாய், அன்று நகைத்தாளடா! உயிர் மாமனே! (பாஞ்சாலி சபதம் - 16, துரியோதனன் சொல்வது)

என்ற வரிகள் அமைந்துள்ளன. துரியோதனன் எழுந்து நின்று நீண்ட நாட்களாக இருந்த எனது துயரை மாமனே! நீ தீர்த்து விட்டாய். தன்னை ஏளனம் செய்து நகைத்தவள் திரௌபதி என்று நினைத்திருந்த துரியோதனனின் வஞ்சகத்தை வெளிப்படுத்துவதாகப் பாரதியாரின் வரிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இதில் திரௌபதி ஏளனம் செய்வது பொருட்டு எழுந்த நகைத்தல் எனும் மெய்ப்பாட்டை அறியமுடிகிறது. மேலும், தான் தவறான வழிப்பாதையில் செல்வதை அறியாமல் அறியாமை எனும் இருளில் மூழ்கிய துரியோதனனின் நகைத்தலையும் அறிய முடிகிறது. மேலும், கவிஞர் வாலி,

அங்கே சிரிப்பவர்கள் சிரிக்கட்டும்

அது ஆணவச் சிரிப்பு

இங்கே நீ சிரிக்கும் புன்சிரிப்போ

ஆனந்த சிரிப்பு (கவிஞர் வாலி-திரையிசைப்பாடல்)

என்ற வரிகளில் சிரிப்பின் வகைகளாக ஆணவச் சிரிப்பு, ஆனந்த சிரிப்பு என்று வகைமைப்படுத்துகிறார். ஒரு மனிதனின் சிரிப்பின் மூலம் அவனது சுற்றத்தை மகிழ்ச்சியாகவும் வைக்க முடியும் அதே சமயம் அவனுடைய ஆணவச் சிரிப்பால் அனைவரிடமும் வெறுப்பை பெறவும் செய்யும். எனவே, நகை என்பது அகம் சார்ந்ததாக இருக்க வேண்டும். உண்மையான புன்னகை மனிதத்தை சேமிக்கும். பொய்யான புன்னகையோ வாழ்வில் பல இன்னல்களை சந்திக்க வைக்கும்.

அழுகை

மனதில் எழும் அதீத அச்சத்தாலும், மகிழ்ச்சி மற்றும் இழப்பின் பொருட்டு உண்டாகும் வெளிப்பாட்டாலும், அழுகை என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றும். மேலும், 'அழுகை' என்பது இழிவு, இழப்பு, தளர்ச்சி, வறுமை ஆகிய நான்கினால் ஏற்படும் என தொல்காப்பியம் எடுத்துரைக்கிறது. இதற்குச் சான்றாக,

'இளிவே இழவே அசைவே வறுமை என

விளிவில் கொள்கை அழுகை நான்கே (தொல். பொருள், நூ. 1199)

என்ற வரிகள் அமைந்துள்ளன. பாரதிதாசனின் புரட்சிக்கவி என்னும் காவியத்தில், உதாரன் அமுதவல்லியைக் காதலித்ததற்காக உதாரனுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்படுகிறது. தனது காதலன் கொலைக்களப்படப் போவதைக் கண்டு அமுதவல்லி துக்கத்தின் விளிம்பில் அழுது புலம்புகிறாள்.

...தலைகுனிந்தான் கத்தியின் கீழ்! படிக்கதைப் பாலாபி ஷேகம் செய்து பார்ப்பதுபோல் அமுதவல்லி கண்ணீர்வெள்ளம் அடிசேர்தல் கண்டார்கள் அங்கிருந்தோர்! (பாரதிதாசன் கவிதைகள்- புரட்சிக்கவி)

என்ற வரிகளில் கவிஞர் அழுகை எனும் மெய்ப்பாட்டை விளக்குகிறார். இதில் அமுதவல்லி தன்னுடைய காதலனை இழந்து விடுவோமோ என்ற மனத்தளர்ச்சியில் அழுது புலம்புவதாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளது மேலும், தன் காதலனை இழக்க போகிறோமே என்ற கையறு நிலையினை விளக்கும் அடிப்படையில் அவளுடைய அழுகை காட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதத்தில் திரௌபதி சூதில் வசப்பட்ட போது,

விம்மியழுதாள்- விதியோ கணவரே! அம்மி மிதித்தே அருந்ததியைக் காட்டியென வேதச் சுடர்த்தீமுன் வேண்டி மணஞ் செய்து பாதகர்முன் இந்நாள் பரிசுழிதல் காண்பீரோ? என்றாள் (பாரதியார் - பாஞ்சாலி சபதம் 63)

என்ற வரிகளை பாரதியார் அமைத்துள்ளார். அவள் தன் துக்கம் தாளாமல் விம்மி அழுகிறாள். நடப்பவை யாவும் தன்னுடைய விதியோ என விதியை நொந்து கொள்கிறாள். அம்மி மிதித்து அருந்ததி காட்டி என்னை வேள்வித்தீ முன்னர் திருமணம் செய்தது இந்தப் பாதகர்கள் முன் என இழத்தலுக்காகவோ கணவரே! என்று விம்மி அழும் நிகழ்வில் அழுகை எனும் மெய்ப்பாட்டை பாரதியார் கையாண்டுள்ளார்.

இளிவரல்

இழிவு படுத்தும் நிலையே இளிவரல் எனும் மெய்ப்பாடாகும். இது முதுமை, நோய், துன்பம், எளிமை இவற்றினால் உண்டாகும். மனிதன் தன் வாழ்நாளில் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை பல்வேறு பருவ நிலைகளை அடைகிறான். அதில் முதுமையும் ஒன்று. அறம் மேற்கொள்ள வேண்டிய இளமைக் காலத்தை விடுத்து முதுமை அடைந்த பிறகு நோயுற்று அதனால் துன்பமும் அடைந்து பின்னர் எளிமை தன்மையோடு வாழும் மனித நிலையை உணர்த்துவதாக இந்த மெய்ப்பாடு அமைந்துள்ளது. இளிவரல் குறித்து தொல்காப்பியர்,

மூப்பே பிணியே வருத்தம் மென்மை யோடு

மலர் - 5, இதழ் - 1, கார்த்திகை 2056

இ - ஐ எஸ் எஸ் எண்: 2583-0481

யாப்புற வந்த இளிவரல் நான்கே (தொல். பொருள், நூ. 1200)

என்ற நூற்பாவின் வழி விளக்குகிறார். இளிவரலை பாவேந்தர் அவர்கள்,

பானல் விழி மங்கையிடம் 'உதாரனுக்குப் பார்வையில்லை குருட னென்று சொல்லி வைக்க! ஞானமுறும் உதாரனிடம் 'அமுதவல்லி நலிகுஷ்ட ரோகி' என எச்சரிக்க (பாவேந்தர் - புரட்சிக்கவி)

என்னும் வரிகளில் விளக்குகிறார். பாவேந்தரின் புரட்சிக்கவி என்னும் காவியத்தில் அமுதவல்லியும் உதாரனும் ஒருவருக்கொருவர் சந்திக்காமலிருக்க அமுதவல்லியின் தந்தைக்கு (அரசன்) அமைச்சன் அளித்த தந்திரமான ஆலோசனை இதில் வெளிப்படுகிறது. அதாவது கவி ஆசானாகிய உதாரனிடம் அமுதவல்லிக்கு குஷ்ட நோய் உண்டு எனவும், கவி கற்கும் இளவரசி அமுதவல்லியிடம் உதாரனுக்கு கண் பார்வை இல்லை என்பதையும் கூறி இருவரும் சந்திக்காத வகையில் திரையிட்டிருந்தனர். இவர்களின் திட்டப்படி இருவருக்கும் நோய் என்பதால் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொள்ள விரும்பமாட்டார்கள் என எண்ணினர். பாவேந்தரின் இக்காவியத்தில் மேற்கண்ட வரிகள் இளிவரலை விளக்கும் விதமாக அமைகிறது. இழிபு படுத்தும் நிலையை விளக்கும் விதமாக வள்ளுவரும்,

**'இழிவறிந்து உண்பான்கண் இன்பம்போல் நிற்கும்
கழிபேர் இரையான்கண் நோய் (குறள் - 946)**

என்ற குறள் அமைத்துள்ளார். தான் உண்ணும் உணவின் மீது அளவுகடந்த நாட்டம் கொள்ளாமல் குறைந்த அளவு உண்பவனிடம் இன்பம் நிலைத்திருக்கும். உணவில் மனதை அடக்கத் தெரியாததால் பல்வேறு உடல் உபாதைகள். இதனால் பிறரால் இழிபு படுத்தும் நிலையை அடைய நேரிடும். இக்கருத்தை விளக்குவதாக இளிவரல் மெய்ப்பாட்டு அமைகிறது.

மருட்கை

மருட்கை என்பது வியப்பு என்னும் உணர்வைக் குறிக்கும் மெய்ப்பாடாகும். மனிதனுக்கு வியப்பு நான்கு நிலைகளில் ஏற்படுகிறது அவை புதுமை, பெருமை, சிறுமை, ஆக்கம் என்பவை ஆகும். இதனை தொல்காப்பியர்,

புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு

முதிமை சாலா மருட்கை நான்கே (தொல். பொருள், நூ. 1201)

என்ற நூற்பா வாயிலாக விளக்குகிறார். தனது வாழ்வில் காணாத ஒன்றை புதிதாகக் காணும் போதும், அளவில் பெரிதான ஒன்றைக் காணும் போதும், ஒருபொருள் பிறிதொன்றாக ஆக்கம் கொள்ளும் போதும் மனிதன் தன்னை அறியாமலேயே வியப்பிற்கு ஆட்படுகின்றான். தொல்காப்பியரின் இக்கருத்தினைச் சார்ந்து கவிஞர் பாரதிதாசனின் காவியக் கதையான சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரலில், நிலவினை வருணித்து பாடிய உதாரனின் வரிகளைக் கேட்டதும், அமுதவல்லி வியப்படைகிறார். பார்வையற்றவன் எவ்வாறு நிலவினை இவ்வளவு அழகாக வருணிக்க முடியும் என்று எண்ணம் எழவே அவனைக் கண்டார். இதற்குச் சான்றாக,

**அவ்வறி ஞன்கவி வல்லவன்-விழி அற்றவ னாயின், நிலாவினை எவ்விதம் பார்த்தனன்,
பாடினன்?-இதில் எத்துக்கள் உண்டென ஓடியே,... கண்டனள் (பாரதிதாசன்
கவிதைகள்-சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல்)**

என்ற வரிகள் அமைந்துள்ளன. மேற்கண்ட வரிகளில் புதுமையைக் குறித்து வியப்பு என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றுகிறது. அதாவது கவிஞன் பார்வையற்றவன் அல்ல என்பதை அறிந்த அமுதவல்லி வியப்படைகிறார். மேலும், உதாரனைக் கண்ட அளவில்,

**ஏதிது போன்றஓ ராண்எழில்- குறை இன்றித் திருந்திய சித்திரம்? சோதி நிலாவுக்கும்
மாசுண்டாம் - இச்சுந்தர னோகறை ஒன்றிலான்! என்று வியப்புடன் நின்றன்
(பாரதிதாசன் கவிதைகள்-சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல்)**

என்று வியப்படைந்தாள். அமுதவல்லியின் பார்வையில் உதாரன் குறை ஏதுமின்றி திருத்தமுற அமைந்த சித்திரமாக காட்சியளிக்கிறான். மேலும், ஒளி வீசக்கூடிய நிலாவிலும் களங்கம்

பசுமைச் சூழல் பேணுவோம் பார்தனைக் காப்போம்

காண்க: <http://pandianeducationaltrust.com/-chenkaantal.html>

மலர் - 5, இதழ் - 1, கார்த்திகை 2056

இ - ஐ எஸ் எஸ் எண்: 2583-0481

காணப்படும். ஆனால், இந்த அழகனோ களங்கம் சிறிதும் இல்லாதவன் என தான் இதுவரைக் காணாத புதுமை ஒன்றைக் கண்டனள் போல அமுதவல்லி வியப்படைந்ததாகக் கவிஞர் படைத்துள்ளார். இவ்வாறே சிலம்பிலும், கோவலனை மணமகனாகக் காட்டும் தருணத்தை,

மண் தேய்த்த புகழினான் மதிமுக மடவார்தம்
பண் தேய்த்த மொழியினார் ஆயத்துப் பாராட்டிக்
கண்டு ஏத்தும் செவ்வேள்' என்று இசைபோக்கிக், காதலால்
கொண்டு ஏத்தும் கிழமையான் கோவலன் (மங்கல வாழ்த்து, பா. 35-38)

என்றவாறு இளங்கோவடிகள் அமைத்துள்ளார். கோவலன் வாணிகத்திற்காகப் பல நாடுகளுக்கும் சென்று புகழினைப் பெற்றவன். நிலவு போன்ற முகமுடைய பெண்களும் வியந்து பாராட்டும் அளவில் அழகினை உடையவன் என்று தமது வரிகளினாலேயே கோவலனின் வருணனைகளை நம் எண்ணத்தில் விதைத்துள்ளார் இளங்கோவடிகள். மேலும், திருக்குறளிலும் தலைவியின் அழகைக் கண்டு வியந்த தலைவன் நிலவினை நோக்கி,

மலர்அன்ன கண்ணாள் முகம்ஒத்தி யாயின்
பலர்காணத் தோன்றல் மதி (குறள் - 1119)

என்ற கூறுவதாகக் குறள் அமைந்துள்ளது. இதில் தலைவன் நிலவினை நோக்கி, நிலவே! மலர் ஒத்த கண்களை உடைய எம் தலைவியின் முகத்தை நீ ஒத்திருக்க விரும்பினால் பலரும் காணும்படியாகத் தோன்றாதே என்று தலைவியின் முக அழகைக் கண்டு வியந்த தலைவன் நிலவுக்குக் கூறுவதாக இக்குறள் இடம்பெற்றுள்ளது. இதில் தலைவனின் வியப்பு குறிப்பிடத்தக்கது.

மகாகவியின் 'காதலின் புகழ்' என்னும் கவிதையில் காதல் என்பது சமுதாயத்தில் எந்தக் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கப்படுகிறது என்பதை விளக்கியுள்ளார். இதனை,

'நாடகத்தில் காவியத்தில் காதலென்றால்
நாட்டினர்தாம் வியப்பெய்தி நன்றாம் என்பர்
ஊடகத்தே வீட்டினுள்ளே கிணற்றோரத்தே
ஊரினிலே காதலென்றால் உறுமுகின்றார் (பாரதியார் - காதலின் புகழ், 51)

என்ற வரிகள் சான்று காட்டும் விதமாக அமைந்துள்ளன. காதல் திருமணங்களை நாடகத்தில் மட்டுமே ஆதரிக்கின்றோம். அதைக்கண்டு வியப்படைகிறோம். ஆனால் தனது வீட்டிலோ அல்லது ஊரிலோ காதல் என்றால் சமுதாயம் கோபத்தைக் கொட்டித் தீர்க்கிறது என்பதை மேற்கண்ட வரிகளில் மூலம் எடுத்துரைக்கிறார். இதில் ஊடகங்களில் காதலைக் குறித்த சமுதாயத்தின் வியப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. மேற்கண்ட சான்றுகளில் பாரதிதாசனின் வரிகளில் கவிஞரின் கவிதையைக் கேட்ட அமுதவல்லியின் வியப்பு மற்றும் கவிஞனை அமுதவல்லி கண்டபோது அவன் அழகை வியந்து நின்றல் அதேபோன்று சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலனின் அழகினை வியந்து வர்ணிக்கும் விதம் போன்றவை மருட்கைக்கு உரிய தொல்காப்பியரின் நூற்பாவை சான்று காட்டுவதாக அமைகிறது. மேலும், நாடக மேடையில் காதல் காட்சிகளை காணும் போது அது நாட்டினருக்கு வியப்பினை ஏற்படுத்துவதாகவும் அதே காதல் தமது வீட்டிலோ அல்லது ஊரிலோ ஏற்பட்டால் கோப உணர்வை வெளிப்படுத்துவதாகவும் அமைகிறது என்னும் சமூக கருத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட பாரதியாரின் வரிகளிலும் வியப்பு என்னும் மெய்ப்பாட்டைக் காண முடிகிறது.

அச்சம்

அச்சம் என்ற மெய்ப்பாடு நம் அறிவினை செயலிழக்கச் செய்வதாகும். அச்சம் என்பது ஒரு செயல் குறித்து சூழ்நிலையை நம்மால் சமாளிக்க இயலாதோ என்ற எண்ணம் ஏற்படும் போது தோன்றும் உணர்வே அச்சம் ஆகும். அச்சத்தைத் தொல்காப்பியர்,

அணங்கே விலங்கே கள்வர் தம்இறை எனப்
பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே (தொல். பொருள், நூ. 1202)

மலர் - 5, இதழ் - 1, கார்த்திகை 2056

இ - ஐ எஸ் எஸ் எண்: 2583-0481

என்ற நூற்பா வழி வகைப்படுத்துகிறார். அச்சம் என்ற உணர்வானது, கண்ணுக்குப் புலனாகாத தெய்வங்களின் வருத்துதலாலும், கொடிய விலங்குகளாலும், கள்வர்களாலும், அரசனிடத்திலும் என பல்வேறான மாறுபட்ட சூழல்களில் அமையும். அவ்வகையில் பாரதிதாசனின் வீரத்தாய் என்னும் காவியத்தில் தலைமறைவான அரசி குறித்து சேனாதிபதியும் மந்திரியும் பேசிக் கொள்வதாக ஒரு உரையாடல் அமைந்திருக்கும். இதில் அரசி வீரம் மிக்கவள், மன உறுதி வாய்ந்தவள், பாரோர் புகழும் வண்ணம் அனைத்து கலைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவள் எனவே இந்தப் பகை இன்றைக்கு இல்லை எனினும் நாளை நிச்சயம் முளைக்கும் என்று மந்திரி அரசியின் மேல் கொண்ட அச்சத்தோடு கூறிய பொழுது அதற்கு சேனாதிபதி, 'அஞ்சுதல் வேண்டாம் அவள் ஒரு பெண் தானே' என்று கூறுவதாக வரிகள் அமைந்துள்ளது. எனினும் இதில் அரசியின் மீதும் அவள் கற்ற கலைகளின் மீதும் கொண்ட அச்சத்தை வெளிப்படுத்தும் விதமாக பாரதிதாசனின் வரிகள் அமைந்துள்ளன என்பது வெளிப்படையாகிறது.

கொடுங்கோலாட்சி புரியும் அரசனைக் கண்டு அச்ச உணர்வு ஏற்படும் என்பதை,

கொலைமேற்கொண்டாரிற் கொடிதே அலைமேற்கொண்டு

அல்லவை செய்தொழுகும் வேந்து (குறள் - 551)

என்ற குறள் வழி வள்ளுவர் விளக்குகிறார். இதில், குடிமக்களை வருத்தக்கூடிய கொடுங்கோலாட்சி புரியும் அரசன் கொலைத்தொழில் புரியும் கொலையாளர்களை விடக் கொடியவன் என்ற கருத்து வெளிப்படுகிறது.

வெகுளி

வெகுளி என்பது கோபம் என்ற உணர்வின் வெளிப்பாடாகும். உறுப்புக்களை அறுத்தலாலும், மன்னன் தன் குடிமக்களைத் துன்புறுத்துதலாலும், கோபம் அதிகளவில் வெளிப்பட்டு வெகுளி எனும் மெய்ப்பாடு தோன்றுகிறது. மேலும், மற்றவரைக் கடிந்து பேசுதலாலும், அடித்தலாலும், தனது அறிவாற்றலையும் புகழையும் அழிக்கும் விதமாகப் பலவாறாகப் பேசுவதாலும் மனம் வெறுக்கக்கூடிய அளவில் சினம் தோன்றும். இதனை விளக்கும் விதமாக,

உறுப்பறை குடிகோள் அலைகொலை என்ற

வெறுப்ப வந்த வெகுளி நான்கே (தொல். பொருள், நூ. 1209)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா அமைந்துள்ளது. பாவேந்தரின் காவியப் படைப்புகளுள் ஒன்றான சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரலில் குப்பன் கூறிய மூலிகையின் தன்மைகளைக் கேட்ட இளவஞ்சி அம்மூலிகைகளின் மேல் நெஞ்சம் வைத்தார். அம்மூலிகைகளை சஞ்சீவி பர்வதத்திற்குச் சென்று பறித்துக் கொடுக்க மறுத்த குப்பனிடம் இளவஞ்சி கோபம் கொள்கிறார். இதனை, "என்னடி! பெண்ணே நான் எவ்வளவு சொன்னாலும் சொன்னபடி கேட்காமல் தோஷம் விளைக்கின்றாய் பெண்ணுக் கிதுதகுமோ" (பாரதிதாசன் கவிதைகள்) என்ற வரிகளால் பாவேந்தர் விளக்குகிறார். குப்பனின் உரைக்கு பதிலுரையாக இளவஞ்சி,

பெண்ணுக்கு பேச்சுரிமை வேண்டாம் என் கின்றீரோ? மண்ணுக்கும் கேடாய்

மதித்தீரோ பெண்ணினத்தை? பெண்ணடிமை தீருமட்டும் பேசந் திருநாட்டு

மண்ணடிமை தீர்ந்துவருதல் முயற்கொம்பே ஊமை என்று பெண்ணை உரைக்கும்பட்டும்

உள்ளடங்கும் ஆமை நிலைமைதான் ஆடவர்க்கும் உண்டு (பாரதிதாசன் கவிதைகள்)

என்று கோபத்தோடு இடித்துரைக்கிறார். இதில் இளவஞ்சியின் கூற்றில் பாவேந்தரின் பெண் அடிமைத்தனத்தை கண்டிக்கும் வெகுளி (கோபம்) மெய்ப்பாடு வெளிப்படுகிறது. இதேபோன்று சிலப்பதிகாரத்தின் வழக்குரைக்காதையில் கோவலனுக்காக நீதி கேட்டு கொதித்தெழுந்த கண்ணகி, 'கோவலன் கள்வன் அல்ல' என்பதை நிரூபித்த பிறகும் அவளது கோபம் தணியவில்லை. அடுத்ததாக, வஞ்சின மாலை காதையில் மதுரை மக்களிடம்,

யானமர் காதலன் தன்னைத் தவறு இழைத்த

கோநகர் சீறினேன் குற்றமில்லேன் யான் (சிலப். வஞ்சின மாலை காதை, 42-43)

மலர் - 5, இதழ் - 1, கார்த்திகை 2056

இ - ஐ எஸ் எஸ் எண்: 2583-0481

என்று தன் ஆருயிர் காதலன் தவறான நீதியால் கொல்லப்பட்டதால் இந்நகர் மீதும் சீற்றம் கொண்டேன். இதில் குற்றமில்லை என்கிறாள். மேலும் அதீத சீற்றத்தால், தன்னுடைய இடதுபக்க முலையை திருகி எறிகிறாள். இதற்குச் சான்றாக,

இடமுலை கையால் திருகி...

விட்டாள் எறிந்தாள், விளங்கு இழையாள் (சிலப். வஞ்சின மாலை காதை, 45-50)

என்ற வரிகள் அமைந்துள்ளன. வெகுளும் தன்மை மனிதனின் இயல்பு வாழ்க்கையை, அவனது சிந்தனைத் தன்மையை முடக்கிவிடும். அதீத சினம் முகமலர்ச்சிக்குக் காரணமான புன்னகையையும் அகமலர்ச்சிக்குக் காரணமான உவகையையும் கொல்லும். சினத்தைவிட உயிருக்கு பகையானது வேறொன்றும் இல்லை என்பதை,

நகையும் உவகையும் கொல்லும் சினத்தின்

பகையும் உளவோ பிற (குறள் - 304)

என்ற குறள் வழி வள்ளுவர் விளக்குகிறார். சினம் மனிதத் தன்மையைக் கொல்லும் என்பதை மக்களுக்கு உணர்த்தும் விதமாக 'வெகுளாமை' என்னும் தனி அதிகாரத்தையே தந்துள்ளார்.

பெருமிதம்

பெருமிதம் என்பது வீரத்தைக் குறிக்கின்ற மெய்ப்பாடாகும். நம் தமிழ் இலக்கியங்கள் வீரத்திற்கு பெருமளவில் முக்கியத்துவம் அளித்தது. இதற்குச் சான்றாக, பாரதிதாசனின் 'வீரத்தாய்' எனும் காவியத்தில் பெண்ணின் வீரத்தை மிக அழகாகக் காட்டியுள்ளார். மணிபுரி மாளிகையின் அரசாட்சியை அடைவதற்காக சேனாதிபதியாகிய காங்கேயனும், மந்திரியும் சூழ்ச்சி பல புரிகின்றனர். அதன் விளைவாக மன்னனை மதுவிற்கு அடிமையாக்கினர். அரசி எதிரிகளின் சூழ்ச்சியறிந்து ஓடி கிழவேடம் பூண்டு வாழ்கிறாள். எட்டுவயதுடைய இளவரசன் சுதர்மனோ கல்வி, கலை, நல்லொழுக்கம் ஏதும் அறியாதவாறு ஊர்ப்புறம் விடப்பட்டான். எனினும், கிழவேடம் பூண்ட அரசியால் இளவரசனுக்கு அனைத்துக் கலைகளும் கற்றுத்தரப்பட்டது. இளவரசன் அரியணை ஏறிக் தன் தாயோடு காட்டப்படும் நிகழ்வினை,

கோழியும்தன் குஞ்சுதனைக் கொல்லவரும் வான்பருந்தைச் சூழ்ந்தெதிர்க்க அஞ்சாத தொல்புலியில், ஆடவரைப் பெற்றெடுத்த தாய்க்குலத்தைப் பெண்குலத்தைத் துஷ்டருக்குப் புற்றெடுத்த நச்சரவைப் புல்லெனவே எண்ணிவிட்டான் (பாரதிதாசன் கவிதைகள், வீரத்தாய், ப.49)

என்ற வரிகள் விளக்குவதாக அமைந்துள்ளன. இதில் கோழியாகினும் தன்னைவிட வலிமைமிக்க பருந்தினால் தன் குஞ்சுகளுக்கு ஆபத்து ஏற்படும் போது எதிர்த்துநின்று தன் குஞ்சுகளைக் காக்கும். எனவே, பெண்ணினத்தை புல்லென நினைக்கலாகாது என்ற மேற்கண்ட வரிகளின் வாயிலாக தாயின் வீரம் பேசப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே கலிங்கத்துப்பரணியிலும் வீரம் மிகுந்த நிகழ்வுகள் காட்டப்படுகின்றன. இதற்குச் சான்றாக,

சாய்ந்துவிழும் கடகளிற்றி னுடனே சாய்ந்து

தடங்குருதி மிசைப்படியும் கொடிகள் தங்கள்

காந்தருடன் கனலமளியதன்மேல் வைகுங்

கற்புடைமா தரை ஒத்தல் காண்மின் காண்மின் (கலிங்கத்துப்பரணி, பா. 481)

என்ற வரிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. போர்க்களத்தில் காயம் பட்டு துடித்துக் கொண்டிருக்கும் யானைகள் வலிதாங்கமுடியாமல் நிலத்தில் சாய்கின்றன. அப்போது அரசனின் கொடியும் மண்ணில் விழும். அச்சமயம் தரையில் கிடந்த குருதி பட்டதால் அரசனின் கொடியானது சிவப்பு நிறத்தில் காட்சியளித்தது. இதனைப் பார்க்கும்போது, கற்புடைப் பெண்கள் இறந்த தன் கணவனை எரிக்கின்ற ஈமத்தீ படுக்கையில் உடன்கட்டை ஏறும் காட்சியாக அமைந்தது என்ற ஜெயங்கொண்டாரின் சிந்தனை நம்முள்ளும் வீரத்தை விதைக்கின்றது.

உவகை

மலர் - 5, இதழ் - 1, கார்த்திகை 2056

இ - ஐ எஸ் எஸ் எண்: 2583-0481

மெய்ப்பாடுகளுள் உவகை நிலையானது அனைத்து உணர்வுகளுக்கும் அப்பாற்பட்டதாக விளங்குகின்றது. ஏனைய நிலைகளை விடவும் இந்நிலை தனிச்சிறப்புப் பெற்று திகழ்கின்றது. ஏனெனில் வியந்து நிற்கும் ஒருவனால் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்த இயலாது. அதேபோல் வெகுளி, அச்சம், மருட்கை, அழுகை, இளிவரல், பெருமிதம் கொள்ளுதல் போன்ற எந்த மனநிலை உணர்வுகளிலும் தொடராமல் உவகை தனித்து சிறந்ததாக விளங்குகின்றது. 'உவகை' நிலையினை தொல்காப்பியர்,

செல்வம் புலனே புணர்வு விளையாட்டு என்று

அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே (தொல்.பொருள், நூ. 1205)

என்ற வரிகளில் விளக்குகிறார். இதில் செல்வத்தால் அடையும் பயனாலும், கல்விச் செல்வத்தால் ஏற்படும் புலமை வெளிப்பாட்டாலும், அன்பு உள்ளங்கள் இணைவதாலும், உள்ளம் ஒத்து விளங்கும் மனத்திற்கினிய உறவோடு கூடி விளையாடும் விளையாட்டாலும் மகிழ்ச்சி (உவகை) தோன்றும் என்கிறார். இதேபோன்று பாவேந்தர் பாரதிதாசனின் படைப்புகளில் 'காவியம்' தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. அவற்றுள்,

சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல்' எனும் காவியத்தில், 'அந்தியிருளாற் கருகும் உலகு கண்டேன் அவ்வாறே வான்கண்டேன் திசைகள் கண்டேன் பிந்தியந்தக் காரிருள்தான் சிரித்த துண்டோ? பெருஞ்சிரிப்பின் ஒளிமுத்தோ நிலவே நீதான் (பாரதிதாசன் கவிதைகள்-சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல்)

என்ற வரிகளில் மெய்ப்பாடுகளுள் ஒன்றான உவகை நிலை அமைந்துள்ளது. மாலை நேரத்தில் சூரியன் மறைவது என்பது இயற்கை நிகழ்வாகும். அவ்வாறு இரவுப் பொழுதினை கவிதை நடையில் விவரிக்கும் விதமாக, உலகமே அந்தி இருளால் கருகிவிட்டது. இத்தன்மை வான் முழுவதும் படர்ந்துவிட்டதையும், திசைகள் தோறும் இக்காட்சியைக் கண்டதையும் கூறியதோடு மட்டுமின்றி பின் அந்தக் காரிருளும் சிரித்தது. அந்த பெருஞ்சிரிப்பின் வெளிப்பாடு ஒளிபொருந்திய முத்து போன்ற நிலவு என்று கூறி தான் கண்ட, உணர்ந்த தனது புலன்களின் வழியாக பெற்ற மகிழ்ச்சியை கவிஞர் நமக்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

உவகை - மெய்ப்பாடு நிலை சிலப்பதிகாரத்திலும் இடம்பெற்றுள்ளது. இதற்குச் சான்றாக, மனையறம் படுத்த காதையில் கோவலன் கண்ணகியுடன் இன்பமுடன் கூடிய வாழ்வு வாழ்ந்ததன் வெளிப்பாடாக,

மாசுஅறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே

காசு அறு விரையே கரும்பே தேனே

அரும்பெற்ற பாவாய் ஆர் உயிர் மருந்தே

பெருங்குடி வாணிகள் பெருமடமகளே

தாழ் இருங்கூந்தல் தையால் நின்னை (சிலப்பதிகாரம்-மனையறம் படுத்த காதை-73-80)

என்ற வரிகள் அமைந்துள்ளன. இதில் கோவலன் கண்ணகியின் மீது கொண்ட அளவுகடந்த காதலால் மனம் மகிழ்ந்து அவளை வலவாறாகப் பாராட்டுகின்றான். குற்றமற்ற பசும்பொன் போன்றவளே! வலம்புரிச் சங்கினில் பிறந்த முத்துப் போன்றவளே! கரும்பினும் இனிமையானவளே, தேனினும் இனிய தன்மை கொண்டவளே, பெற்றகரிய பெரும் பேற்றே, ஆருயிர் ஆனவளே, மலையிலிருந்தும் பிறக்காத அமிழ்தமே, அழகிய தாழ்ந்த கூந்தல் உடைய பெண்ணே! என்று மனமகிழ்ச்சியில் பலவாறாக பாராட்டுகிறான். இவற்றில் இளங்கோவடிகள் கையாண்ட உவகை நிலை வெளிப்படுகிறது. மேலும், திரௌபதி சூதில் வசப்பட்ட பின் கௌரவர்கள் கொண்ட மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் இடத்தில்,

குன்று குதிப்பது போல் - துரியோதன்

கொட்டிக் குதித்திடு வான்

மன்று குழப்பமுற்றே - அவர் யாவரும்

வகைதொகை ஒன்று மின்றி

அன்று புரிந்ததெல்லாம் - என்றன் பாட்டிலே

ஆக்கல் எளிதாகு மோ? (பாரதியார் கவிதைகள் - பாஞ்சாலி சபதம்)

என்ற வரிகளால் பாரதி விளக்குகிறார். திரௌபதி தனக்கு அடிமை என்றானதும் துரியோதனனின் மகிழ்ச்சி எவ்வாறு இருந்தது என்பதை பாரதியார் விளக்குகிறார். குன்று எழுந்து குதிப்பது போன்ற அந்நிகழ்வினை நினைத்து நினைத்து கைகொட்டி குதித்தான். இவனது செயல்களால் அவைக்களம் முழுவதும் குழப்பம் நிலவியது என்று கூறிவிட்டு, அவர்கள் எல்லோரும் வகை தொகை இன்றி செய்த செயல்கள் எல்லாம் எம் பாட்டில் படைத்தல் என்பது எளிதாகுமோ? என்கிறார். இவற்றால் உவகை நிலையை வார்த்தைகளால் முற்றிலும் கூறி வரையறுத்துவிட முடியாது என்ற கருத்து வெளிப்படுகிறது.

நிறைவுரை

தமிழ் இலக்கியங்களில் மெய்ப்பாடுகளின் வெளிப்பாடு மிக அதிகளவில் காணப்படுகின்றன. இவ்வகை மெய்ப்பாடுகள் இலக்கியத்தைச் சிறந்ததாகவும், செறிவானதாகவும், உயிரோட்டம் மிக்கதாகவும் மாற்றுகின்றன. அவ்வகையில் பாரதிதாசனின் எண்ணற்ற படைப்புகளுள் கதைச் செறிவிலும், கருத்துச் செறிவிலும் தனித்தன்மை மிக்க சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல், புரட்சிக்கவி மற்றும் வீரத்தாய் ஆகிய காவியங்களில் மெய்ப்பாடுகள் அமைந்துள்ள விதத்தை இக்கட்டுரையில் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. மேலும் தொல்காப்பியர், இளங்கோவடிகள், திருவள்ளுவர், பாரதியார் போன்ற பெருந்தகையாளர்களின் வரிகள் சான்றாக கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்ற தொல்காப்பியர் வகுத்த எண்வகை மெய்ப்பாடுகளும் பாரதிதாசனின் காவியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள விதத்தை இக்கட்டுரையில் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

குறிப்புகள்

- [1] பாரதிதாசன். *பாரதிதாசன் கவிதைகள்*, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2005.
- [2] புலியூர் கேசிகன். *கவிங்கத்துப்பரணி*. பாரி நிலையம், சென்னை, 2009.
- [3] தங்க பழமலை. *திருக்குறள் நயவுரை*. அருள்மொழி வெளியீடு, திருக்கோவலூர் - 605757.
- [4] முனைவர் செ. உலகநாதன். *மகாகவி பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதம்*. முல்லை நிலையம், சென்னை-600017, 2009.
- [5] வ.த.இராமசுப்பிரமணியர். *சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும்*. திருமகள் நிலையம், சென்னை.
- [6] மெய்யப்பன், ச. *பாரதியார் கவிதைகள்*. தென்றல் நிலையம், சிதம்பரம் - 608001, 2010.
- [7] கவிஞர் வாலி. *திரையிசைப்பாடல், ரிசஷாக்காரன் - திரைப்படம்*, 1971.
- [8] மு.பொன்னுசாமி. (ஆய்வாளர்) “சங்க இலக்கியத்தில் மெய்ப்பாடுகள்.” *ஆய்வேடு* சென்னைப்பல்கலைக்கழகம், பதிவு ஆண்டு - 1978.
- [9] “பாரதிதாசன் படைப்புகளில் மனிதநேயம்.” *பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்*, 1990.
- [10] இரா. திருப்பதி வெங்கடசாமி. *மெய்ப்பாடுகள்*. (வாழ்வனுபவகட்டுரைகள்).
- [11] சந்திரா கிருஷ்ணன். *நகை என்னும் மெய்ப்பாடு*. நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், 2006.

நிதிசார் கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இல்லை.

கட்டுரையாளர் நன்றியுரை: இல்லை.

கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இக்கட்டுரையில் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை.

இக்கட்டுரை கிரியேட்டிவ் காமன்சு ஆட்ரிபியூசன்

4.0வின்

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> கீழ் பன்னாட்டு உரிமம் பெற்றுள்ளது.